

[Socialministeren.]

Den ærede Ordfører kan som sagkyndig og forhenværende Minister efter min Mening ikke være bekendt at behandle en Lov og nogle Cirkulærer paa den Maade, som han gjorde i Gaar, især naar han oven i Købet ved, at disse Cirkulærer kun blev udstedt, fordi man særlig i Venstrepresen ved alle mulige Midler søgte at forvirre Folks Begreber, anførte konstruerede og opdigtede Eksempler, anførte paastaade Misbrug, hele denne Hurlumhej, som man finder politisk tilladelig.

Efter at den ærede Ordfører saaledes har boltret sig en Tid, plejer han at blive dristigere og dristigere i sine Angreb og gaar da af og til for at køle sig i Vandet. Det var saaledes en forsvarlig Dukkert, det ærede Medlem tog sig, da han pludselig kom i Tanker om, at det egentlig ikke var Cirkulæerne, der var til Behandling, men Lovforslaget, og derpaa uden i øvrigt nærmere at beskæftige sig med dettes Indhold begyndte at operere med § 3 og naaede til det vidunderlige Resultat, at det var Socialministeren, der bestemte, hvor meget Kommunerne skulde bære af de 8 Millioners Udgift. Jeg ved nok, at den ærede Ordfører ikke er Jurist, men jeg troede egentlig, at han selv mente, at han var klogere end os Jurister. Ikke desto mindre er Forholdet det, at enhver, der vil og kan læse Lovforslaget, vil se, at dette allerede i § 1 bestemmer:

„Med Hensyn til denne Hjælp gælder de i Loven af 19. Oktober 1931 indeholdte Bestemmelser, dog med følgende Ændringer“.

Og til Overflod staar der i § 2 om Tillægshjælpen, at ogsaa denne Hjælp refunderes efter Reglerne i § 4 i Loven af 19. Oktober 1931. § 3, som den ærede Ordfører kun interesserede sig for, handler jo alene om Forskud til Kommunerne. Nu tror jeg, jeg har oplyst tilstrækkeligt til, at det ærede Medlem Hr. Krag egentlig vilde ønske, at han kunde slette den Spalte af Fortrykket fra i Gaar. Den dokumenterede nemlig, at den ærede Ordfører ikke havde læst § 1 i Lovforslaget. Til Gengæld syntes han at være begyndt bagfra, idet han meget nøje havde læst § 4, endog Bemærkningerne, og var, saa vidt jeg forstod, kommet til det besynderlige Resultat, at en Kommune ikke alene kunde betale $\frac{3}{4}$ af Kontingentet for den Tid, der ydes Hjælp efter Loven, men ogsaa $\frac{3}{4}$ af Restancerne for et tilsvarende Tidsrum. Herom kan der selvfølgelig ikke være og er der heller ikke Tale. Men da der i Loven af 19. Oktober staar, at Kontin-

gent kan betales for det Tidsrum, i hvilket Understøttelsen ydes, er det kun for Tydeligheds Skyld, at det er sagt, det, der formentlig har været Meningen, at Kontingent kan ydes for lige saa langt et Tidsrum, og det er det, der staar: for lige saa langt et Tidsrum som det, i hvilket Understøttelsen kan ydes, hvilket i nogle Tilfælde kan bevirke, at ogsaa en Restance kommer ud af Verden.

Efter derpaa Traditionen tro — det vil sige, sin egen Tradition tro — at have kritiseret Arbejdsdirektoratets Beregninger, der jo altid forekommer det ærede Medlem for lave, hvilket der formentlig ikke er nogen Grund til at opholde sig længere ved, udviste pludselig det ærede Medlem Hr. Krag en voldsom Interesse for at faa samlet en Mængde af Oplysninger til Belysning af Ønskeligheden af Gennemførelsen af dette Lovforslag, hvis Vedtagelse han fraaadede. Jeg ved hverken, hvor mange Kommuner der har ladet Hjælpekassen administrere Loven, eller hvor store Hjælpekasseudgifterne har været indtil 1. Februar, eller hvor mange unge der er blevet skaarret ned, eller hvor meget der er udredet i Kontingenthjælp o. s. v. Men jeg ved, at der i Øjeblikket er 140 000 arbejdsløse, og at Masser af Tusinder af disse staar og venter paa dette Lovforslags Vedtagelse. Under disse Omstændigheder at sinke Hjælpekassebestyrelser og Kommunalbestyrelser, der hver for sig har mere end nok om Ørene i en Tid som denne, med Krav om en Række Oplysninger midt i den Periode, for hvilken Loven gælder, vilde jeg i alt Fald ikke finde paa af mig selv, og jeg kan vanskeligt se, hvilken Interesse Ordføreren for det Parti, der ikke vil være med til denne Lovgivning, kan have af at genere Kommunerne med denne lange Række Spørgsmaal, som formodentlig først vil kunne ligge besvarede og færdigbehandle en god Tid efter, at Loven skulde være udløbet.

Hvad endelig angaar Klagematerialet, som det ærede Medlem Hr. Krag udtrykte sig, og som han ønskede stillet til Disposition, saa vær saa god, det skal det ærede Medlem med den største Fornøjelse faa, selv om jeg ikke begriber, hvorfor han ønsker det. Men mig kan det ikke genere, jeg har selv gennemgaaet og underskrevet de fleste af de 500 Afgørelser, saa jeg kender dem — hvad det ærede Medlem maaske ikke vilde have gjort, hvis han havde været i mit Sted.

Den ærede Ordfører Hr. Krag, hvis halve Tale jo omtrent bestod dels i at undersøge, om jeg nikkede, rystede paa Hovedet eller lo med Glæde, som han mærkeligt nok